

## Núria Tió i Rotllan

Són les dotze d'un matí feiner de final de maig. Camino descalça notant la carícia freda de l'aigua del mar, que aquest any s'ha menjat un bon tros de platja. Hi ha poca gent, i només un banyista atrevit neda vigorosament i s'allunya cap a l'horitzó. Em despullo sense pressa mirant les onades amables d'aigua neta, transparent. M'estiro d'esquena, sentint l'escalfor de la sorra i els raigs del sol a la pell; només quan estic amarrada de sol me'n vaig a l'aigua. Avanço a poc a poc, i noto la frescor del mar que em mulla el cos centímetre a centímetre. A l'alçada dels pits em capbusso de cop i nedo sota aigua amb els ulls oberts, fins que els pulmons reclamen l'oxigen de l'aire. Surto a la superfície amb un impuls, com si fos un peix que salta per l'epidermis marina, per acabar enfonsant-me altra vegada cap a les profunditats de l'aigua primaveral. Tal com vaig arribar a aquest món, sense cap roba, sense cap joia, nedo cap a la platja buscant tornar a sentir l'abraçada del sol. M'estiro bocaterrosa damunt de la sorra calenta i m'abandono tota, i el contacte amb el sòl acollidor que relaxa els músculs enfredorits m'estimula la fantasia de ser home i copular amb la terra. El cor batega harmoniós, acoblat al ritme impertorbable que regeix la natura, i jo sento com la vida flueix majestuosa per tots els racons del pensament. Només quan em sento amarada de goig me'n vaig cap a casa, descalça, sentint als peus la carícia, que ara ja és tèbia, de l'aigua del mar.



de Pals

*viatges*

# Gand,

